

Sherlockiana

MEDDELELSER FRA
SHERLOCK HOLMES KLUBBEN I DANMARK
THE DANISH BAKER STREET IRREGULARS

"I hear of Sherlock everywhere"

"Supermoderne,
updated Sherlock
med sjælen i
behold"

Læs side 20

Nr. 2

*

2011

*

57. Aargang

*

ISSN 0902-0330

Conan Doyle's Djævelens Doktrin

side 22

Slaget
ved Maivand

side 26

Watson og
Strand Magazine

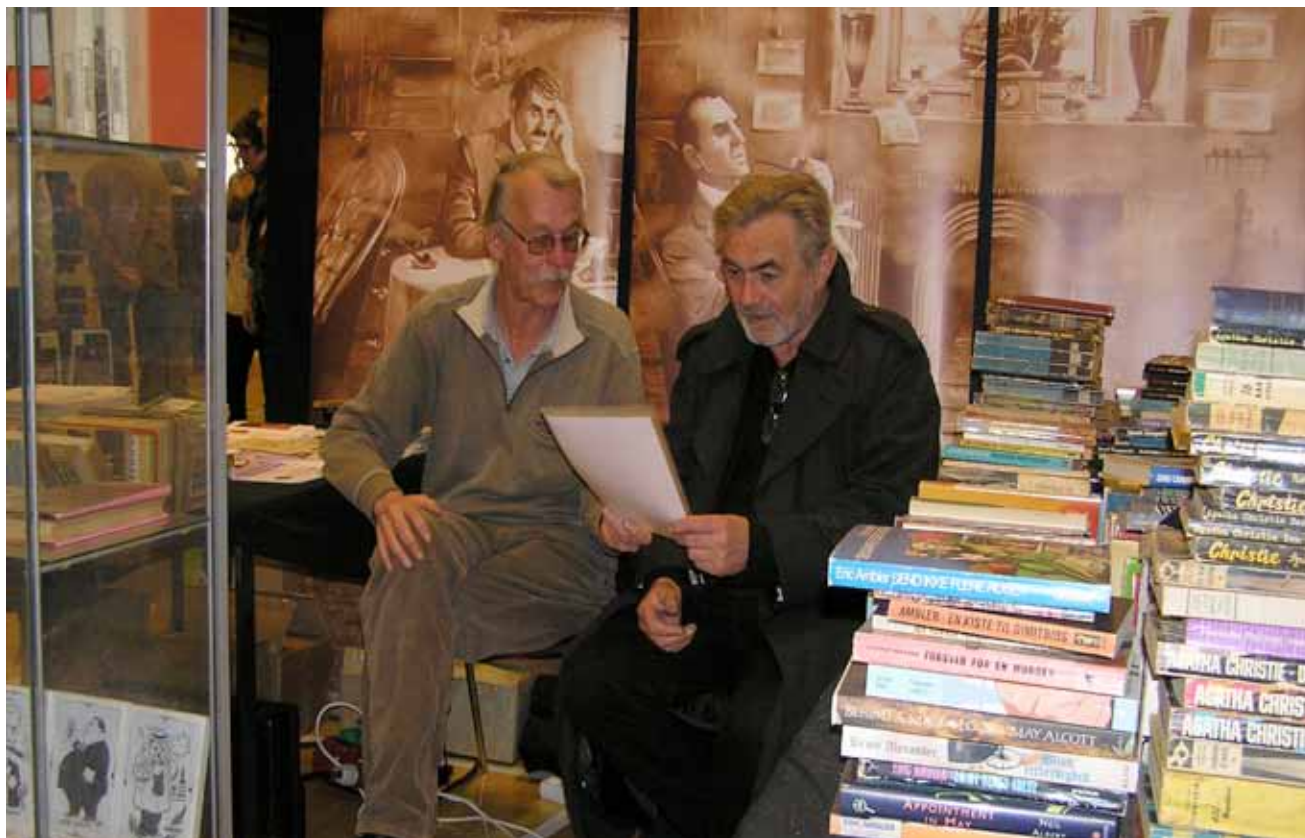
side 15

Antikvarboghandleren

side 21

Leder

Af Bjarne Rother Jensen

Sherlock Holmes Klubbens fotoarkiv

Sherlock Holmes klubben har også i 2011 haft en stand på Krimimessen i Horsens. I år var klubben repræsenteret ved Bjarne Nielsen, Nils Norberg og Bjarne Rother Jensen. Messen har udvidet sit areal gevaldigt, og har således været nød til at flytte nogle af aktiviteterne til områder udenfor det gamle statsfængsel. Derfor havde Sherlock Holmes Klubben i år stand i en idrætshal, der ligger ved indgangen til fængselsområdet. Det betød, at der

igen i år var flere besøgende end de foregående år, og dermed også flere der besøgte klubbens stand. Flere viste betydelig interesse, og fik selvfølgelig lidt materiale med hjem. Som bekendt, rides de to galopløb galopløb Silver Blaze Sweepstakes og Professor Moriarty Memorial hvert år på Aalborg Væddeløbsbane. De to løb er for længst blevet en tradition i Aalborg, og selv om banen gennem tiden har skiftet ledelse, er vi hvert år blevet kontakten for deltagelse ved arrangementet. Det er vi også i år, og løbene finder sted den 15. juli. Sidste

år havde banen indkøbt Deerstalkers til personalet og afholdte en sherlockiansk konkurrence for publikum, hvor vinderen fik et weekendophold. Sherlock Holmes Klubbens medlemmer deltog ikke i konkurrencen.

På grund af tekniske problemer, vil Sherlockiana denne gang kun være på 12 sider. Dobbeltnummeret er så udskudt til næste udgivelse. Skulle medlemmerne således, få en ledig stund her i sommerferien, er der plads i bladet.

God sommer.

Deadlines

Nr. 1: 15. februar
Nr. 2-3: 15. juni
Nr. 4: 15. oktober

Indlæg til Sherlockiana

Format: Helst i elektronisk form (CD eller pr. e-post), men er dette ikke muligt, kan vi sagtens scanne billeder og maskinskrevet tekst.
Adresse: Bjarne Rother Jensen, Højbovangen 24, 9200 Aalborg SV
E-post: rother@stofanet.dk

Præsident og redaktør:

Bjarne Rother Jensen
Højbovangen 24
9200 Aalborg SV
E-post: rother@stofanet.dk

Skatmester:

Alvin Andersen
Bogtrykkervej 41
2400 Kbh. NV
Girokonto: 6 08 70 86

Webredaktør:

Svend Ranild,
Åbjergvej 14 C,
2720 Vanløse
sr@ranild.dk

Mediegrafiker:

Vasilica S. Sørensen
Media College, Aalborg
Øster Uttrup vej 1
9000 Aalborg

Watson og Strand Magazine

Af Svend Ranild

Foråret 1891 var traumatisk for Watson. Den 24. april havde han sagt farvel til sin hustru Mary for at ledsage Holmes på den rejse til kontinentet der endte så dramatisk ved Reichenbachfaldet den 4. maj. Watson rejste tilbage til London alene, sønderknust, opfyldt af savnet af det bedste og klogeste menneske han nogen sinde havde kendt.

Det er ikke underligt at han blev grebet af trangen til at nedfælde sine erindringer om den formodede afdøde ven. Det lå lige for. Efter en skrivepause på mere end tre år efter at hans beretning om den amerikanske hævner med den lange hukommelse (*Stud*) var blevet nedfældet, havde han blot et halvt år forinden fået udgivet sin beretning om mordet på Bartholomew Sholto og hvad deraf fulgte (*Sign*). Han var skriveparat og havde et stof der optog ham. Det var naturligt at han kastede tankerne 10 år tilbage til dengang han, nylig hjemsendt efter slaget ved Maiwand, mødte Sherlock Holmes og fik forandret sit liv.

Foråret 1891 bragte også noget opmuntrende med sig. I januar havde George Newnes påbegyndt udgivelsen af *The Strand Magazine*, et eventyr som først sluttede i 1950. (Da havde Newnes været død i 40 år. Den første redaktør, Herbert Greenhough Smith, holdt ud helt til 1930). Og jeg er ikke i tvivl om at Watson var en af de 500.000 købere som bladet meget hurtigt fik. Hvor mange læsere det har haft, er ikke til at sige, men vel mindst en million.

I bladets tredje nummer fra marts 1891 begynder en artikelserie, "Stories of the Victoria Cross: Told by Those who have Won it". Det er personlige beretninger fra soldater der har deltaget i slag på de forskellige krigsskuepladser som det Britiske Imperium bredte sig ud over. En af beretningerne er artilleristen James Collis' beretning om sin heltemodige indsats i slaget ved Maiwand i Afghanistan, 27. juli 1880. Den må Watson have læst med særlig interesse.

I januarnummeret havde der været en novelle af Michael Lermontoff, oversat fra russisk. Den indledtes af en kort beskrivelse af Lermontoffs liv, som afsluttedes med en duel på kanten af en afgrund. Han styrtede i døden. Og i februar bragtes en novelle hvor en mand styrtede i en kløft. Det har været ildevarslede læsning i bagklogskabens skær. Watsons første og sidste møde med Holmes var begge indrammet af tekster i *Strand Magazine*.

Watson satte sig for at udstrække Holmes' liv ud over den død han troede hans ven havde lidt, så han begyndte at skrive den serie fortællinger vi kender som *The Adventures of Sherlock Holmes*¹, idet han ikke (*frivilligt*) antydede at hovedpersonen ikke var mere. Tværtimod er det som om han med indgangs- og udgangsordene i den første fortælling nærmest manisk understreger at venen er i den grad levende: »To Sherlock Holmes she is always *the woman*«; »And when he speaks of Irene Adler, or when he refers to her photograph, it is always under the honourable title of the woman«. Først i den 24. og sidste fortælling afslørede han den grufulde sandhed sådan som han troede at den var.

Men blot tre måneder efter at *Fina* blev trykt, vendte Holmes tilbage fra de døde, som beskrevet i *Empt* næsten 10 år senere. Med andre ord udfyldte Watsons erindringer netop den tid hvor Holmes var væk. Med vennens fysiske tilbagevenden forsvandt behovet for symbolsk at holde ham i live, og Watsons *biatus* indledtes.

Men i den periode hvor Watson skrev, havde han et væld af sager at fortælle om. Hvordan udvalgte han dem han ønskede at viderebringe til offentligheden? Jeg vil hér nøjes med at undersøge de seks første han valgte: »A Scandal in Bohemia« (*Scan*),² »A Case of Identity« (*Iden*), »The Red-Headed League« (*RedH*), »The Boscombe Valley Mystery« (*Bosc*), »The Five Orange Pips« (*Five*) og »The Man With the Twisted Face« (*Twis*). De blev trykt i *Strand Magazine* i andet halvår af 1891.

Efter at Watson var begyndt at rejse sit mindesmærke over Holmes, skrev han i løbet af de næste 36 år - med pauser - i alt 54 fortællinger om sin vens bedrifter³. Nøjagtigt halvdelen af dem⁴ beskriver sager der fandt sted før han rejste alene hjem fra Reichenbach. Det var en frugtbar periode. Vi må heller ikke glemme alle de sager han nævnte i forbigående men ikke kom nærmere ind på. Så igen: Hvordan udvalgte han i al denne overflod de seks første sager han beskrev? Jeg tror at hans læsning af *Strand Magazine* spillede en rolle.

I bladets første nummer fra januar 1891 kunne han læse en lang artikel om »The Metropolitan Fire Brigade«. Artiklen om brandvæsenet indledtes med dette dramatiske råb: »Fire! Fire!« Watson kan ikke have undgået at sende tanker tilbage til den dag i marts 1889 da han kastede en røgbombe ind gennem vinduet i Briony Lodge med råbet »Fire!« (*Scan*). Et meget intenst og dramatisk øjeblik for den tidligt pensionerede militærlæge og antagelig hans debut som lovbryder.

I næste nummer var der mere som kunne få Watson til at mindes Irene Adler-sagen. Bladet havde indledt en herlig billedserie, »Portraits of Celebrities at different times of their Lives«, og i februarnummeret var der portrætter af tre berømt heder med associationer til den bøhmiske skandale: Lillie Langtry, Adelina Patti og John Hare. Skuespillerinden Lillie Langtry (1853-1929) havde en række seksuelle forhold til højtstående mænd. Det fornemste forhold, som var velkendt i samtiden, var til prinsen af Wales, den senere kong Edward VII. En sammenligning med Irene Adler og hendes forhold til arveprinsen af Böhmen ligger lige for.

Irene var født i New Jersey; Lillie var født på øen Jersey og var kendt som *The Jersey Lily*. Og dejlig så hun ud.

Adelina Patti (1843-1919) var en verdensberømt, tiljuble operadiva som komponisten Verdi mente var den største sangerinde han nogen sinde havde hørt. Jeg tror ikke der kan være tvivl om at hendes navn og fag har været medvirkende til at Watson kom til at tænke på operasangerinden Irene Adler: Adelina – Adel Ina – Adler Irena. (I juni 1892 bragte *Strand Magazine* i øvrigt et interview med Adelina Patti).

Endelig John Hare (1844-1921). Han var en af tidens største skuespillere og var overordentligt dygtig foran sminkespejlet. Han var blot 46 år gammel men var især kendt for sine fremstillinger af gamle mænd. I *Scan* sammenlignes Holmes' dygtighed til forklædning med Hares (»such as Mr. John Hare alone could have equalled«). Endvidere indeholder samme nummer artiklen »Actors' Dressing Rooms«. Artiklen beskriver en håndfuld store skuespilleres garderober: Henry Irving, John L. Toole, Herbert Beerbohm Tree, Charles Wyndham – og John Hare.

Der var rigeligt i dette nummer af *Strand Magazine* som kunne få Watson til at mindes den bøhmiske arvekonges sidespring og Holmes' møde med Irene Adler. Og der var én ting mere: novellen »The Minister's Crime« af en Maclaren Cobban. Hovedpersonen er frikirkepræst (*Nonconformist minister*) – præcis den forklædning Holmes iførte sig og som affødte Watsons beundrende ord om vennens dygtighed.

Jeg er overbevist om at Watsons læsning af *Strand Magazine* i de første måneder af 1891 har fået ham til at mindes de seks første sager han valgte at skildre, og har givet ham impulsen til at gøre det: *Scan*, *Iden*, *RedH*, *Bosc*, *Five*, *Twis*. Jeg mener at impulsen til *Scan* er sandsynliggjort. Hvad med *Iden*?

Den er ikke så indlysende som impulsen til *Scan*. Men i januarnummeret var der en interessant tekst: Grant Allens (1848-99) novelle »A Deadly Dilemma«. Den beskriver et uafklaret kærlighedsforhold mellem en ung mand og kvinde som kulminerer i at kvinden ved et uheld ender bevidstløs på et jernbanespor. Manden kan ikke nå hen til hende da et tog truende nærmer sig, og kaster en stolpe over sporet for at standse toget. Han får samvittighedsnag ved tanken om at afsporingen af toget ganske vist vil redde hans elskede men sandsynligvis vil dræbe passagerer på toget. Det er hans dilemma. I sidste øjeblik fjerner han delvis stolpen igen, og toget kører kun lidt af sporet. Han når at redde sin elskede. I offentligheden opfattes han som den helt der reddede toget ved at fjerne stolpen. Men hvem var skurken som anbragte den? Det ved kun han selv.

Denne historie har tilsyneladende ingen forbindelse til *Iden*, men i slutningen af den dramatiske novelle læste Watson dette: »Only [he] knew that the two were one and the same person«. Denne sætning kan meget vel have fået ham til at tænke på James Windibank og Hosmer Angel, som netop var én og samme person. Så impulsen til at skrive *Iden* kan også stamme fra *Strand Magazine*.

Martsnummeret bragte en anonymt forfattet novelle, »The Voice of Science«. Halvårsregisteret sidst i juni nummeret afslørede at forfatteren var A. Conan Doyle.⁵ Novellen

handler om en videnskabeligt interesseret familie som har gjort deres villa til en slags videnskabeligt museum og afholder møder for de lokale med foredrag og diskussioner om videnskabelige emner. Menagen er en slags fysisk leksikon over ting der ikke har nogen indlysende sammenhæng med hinanden: »... the cramming from encyclopædias and text-books which preceded each learned meeting ... after an entomological lecture she would burst into a geological harangue ... much high talk of microbes, and leucocytes, and sterilised bacteria ... specimens of the flora and fauna of the Philippine Islands, a ten-foot turtle carapace from the Gallapagos, the os frontis of the Bos Montis as shot by Captain Charles Beesly in the Thibetan Himalayas, the bacillus of Koch cultivated on gelatine – these and a thousand other such trophies adorned the tables ... the life history of the Medusiform Gonophore ... Professor Maunders held forth upon a square of triassic rock, with side-thrusts occasionally at the six days of orthodox creation; a knot of specialists disputed over a stuffed ornithorhynchus in a corner ...»

Watson kan meget vel være kommet i tanker om Jabez Wilson, som i otte uger havde filtreret lige så spredt viden gennem sine skrivefinger: "I had written about Abbots and Archery and Armour and Architecture and Attica, and hoped with diligence that I might get on to the B's before very long.«

I majnummeret kunne Watson så læse artiklen »A Day with an East-End Photographer«, som erindrede ham om John Clays undskyldning for at smutte ned i kælderens under Wilsons pantelånerforretning. Jo, *Strand Magazine* kan også have givet impulsen til *Red H.*

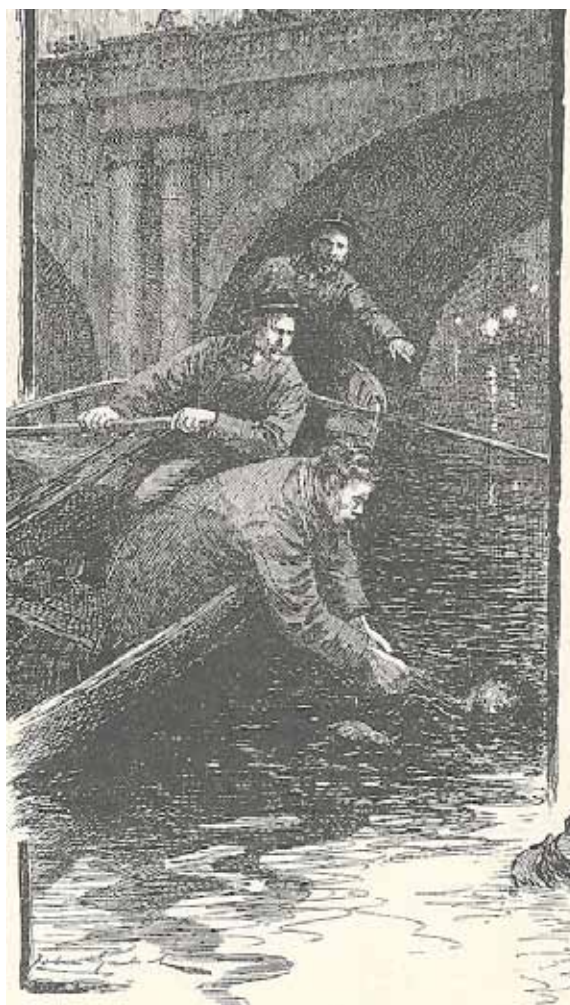
Forfatteren E.W. Hornung,⁶ som opfandt gentlemantven A.J. Raffles i 1898 og modellerede sine noveller om ham efter Watsons mønster med Raffles' ven Bunny Manders som fortæller, havde to interessante noveller i *Strand Magazine* i april og maj. "The Luckiest Man in the Colony" foregår i Australien og drejer sig om forholdet mellem en straffefange og hans søn. »The Notorious Miss Anstruther« handler om en ombejlet ung kvinde som ikke vil svinge sin elskede, der er rejst til Australien. Watson må være kommet til at tænke på den myrdede Charles McCarthy fra Australien, hans søn James og dennes trofaste elskede Alice Turner, datter af den tidligere røver som McCarthy afpressede penge af. Det har også spillet en rolle at Anstruther var navnet på den kollega som passede Watsons praksis mens han var i Boscombedalen sammen med Holmes. *Bosc* skyldte også *Strand Magazine* sin tilblivelse.

Watsons beretning om John Openshaws ulykkelige skæbne (*Five*) indledes med en scene i Baker Street, hvor stormen suser udenfor, Holmes mut ordner sine arkiver mens Watson selv er optaget af »one of Clark Russell's fine sea-stories⁷«. En af disse var trykt i majnummeret; »Captain Jones of the 'Rose'«. Den endte således: »He sailed out of Swansea Bay October 11, 1869, and has not since been heard of.« En lige så abrupt slutning som den hvormed Watson afsluttede *Five*: »... and that is all which we shall ever know of the fate of the *Lone Star*.« Mon ikke

Clark Russells novelle fik ham til at tænke på den sag?

I december tryktes Watsons fortælling »The Man With the Twisted Lip« i *Strand Magazine*. Jeg tror at den endelige impuls til at skrive den beretning kom i septembernummeret, som bragte artiklen »Street-Corner Men«. Den handlede om gadesælgere af alle slags, især dem med et velsmurt tungebånd, akkurat ligesom »tændstiksælgeren« Hugh Boone, den forklædning Neville St. Clair ikklædte sig for at kunne skrive en serie artikler om tiggere i London.

Forinden var Watson blevet sporet ind på historien ved at læse to artikler i februar: »A Night with the Thames Police« og »Our Money Factory«. Den første handler om flodpolitiet og fortæller blandt andet om druknede personer: »Many have been picked up with their pockets full of granite stones or a piece of lead«. Husk at »Hugh Boone« fyldte sine frakkelommer med dagens høst af mønter før han smed frakken i Themsen – og læs så den anden artikel, som fortæller om »The Mint«, den statslige møntfabrik, og i detaljer udbreder sig om hvordan mønter produceres i tonsvis.

Endelig tror jeg at indledningen til *Twis*, Watsons besøg i opiumshulen, blev hentet frem fra hans hukommelse da han i juninummeret læste artiklen »A Night in an Opium Den«. Og at han er blevet mindet om Mrs. St. Clairs besøg i *The Bar of Gold* ved at se illustrationen »A villainous staircase« i samme artikel; ikke mindst da det berettes at en køn ung kvinde aflægger besøg i opiumshulen. Trappen gjorde

også indtryk på Sidney Paget. Twis udsprang også af erindringer som var blevet vakt af læsningen af *The Strand*.

Watson var et plaget menneske i foråret 1891. *The Strand Magazine* var ham en kilde til glæde i denne dystre tid og ikke mindst en kilde til genoplevelse af hans tid sammen med Sherlock Holmes. 1891 var en afgørende periode i Watsons liv. Det var en tid hvor hans tanker mere og mere vendtes mod Holmes og væk fra hans hustru, Mary. De havde kun været gift i to år, og Watsons erindringer om sine 10 år sammen med Holmes fyldte mere i hans bevidsthed end hendes nærværelse gjorde. I de syv første af de 24 pragtfulde fortællinger som frydede læserne af *Strand Magazine* i 1891-93 (den syvende er *Blue*, hvor Watson lægger vejen forbi Holmes for at aflevere »the compliments of the season«), antydes det i forbigående at Watson ikke længere bor i Baker Street. Men kun i fire af dem nævnes

det at han var gift, og i de sidste 17 omtaler Watson kun sit ægteskab i seks fortællinger (*Engr*, *Nobl*, *Carð*, *Stoc*, *Croo*, *Nava*, *Fina*). Og intetsteds i de 24 *Adventures* nævner han sin hustrus navn, Mary.

Jeg tror at det ganske enkelt var for smertefuldt for Watson at dvæle ved sin hustrus eksistens, og jeg mener at kende grunden. Da han genforenes med Holmes i foråret 1894, kondolerer hans ven ham med det smertelige tab han har lidt i de mellemliggende år: Mary er død.

Jeg er overbevist om at det allerede var i det traumatiske år 1891, hvor Watson troede at hans ven var omkommet i Reichenbachfaldet, han blev berøvet sin hustru. I december 1891 trykte *Strand Magazine* Watsons fine fortælling »The Man With the Twisted Lip« (*Twis*). Denne fortælling er den eneste af Watsons noveller hvor Mary (stadig navnløs) udstyres med personlige egenskaber: »Folk who were in grief came to my wife like birds to a light-house.« Det er hjerteskræende tydeligt at hvis Mary havde levet da Watson skrev dette, ville det have lydt således: »Folk who are in grief come to my wife ...« Hun måtte være død inden for nogle måneder efter at Watson troede at Holmes var død.

Mary var lidelsesfuld fortid. Holmes var postuleret nutid. Men hvor meget Watson end forsøgte at opretholde illusionen om at Holmes levede, kunne han ikke undgå at hans overbevisning om at alt var fortid, sivede ud ad revner og sprækker i fortællingernes sætninger:

Five: »... those peculiar qualities which my friend possessed in so high a degree«. *Yell*: »Sherlock Holmes was a man who seldom took exercise for exercise's sake«. *Musg*: »An anomaly which often struck me in the character of my friend Sherlock Holmes was that, although in his methods of thought he was the neatest and most methodical of mankind ...«. *Gree*: »His aversion to women and his disinclination to form new friendships were both typical of his unemotional character ...« (Mine understregninger).

Det var små triste spor af en stor sorg som satte aftryk i *Strand Magazine* i sidste halvdel af 1891. Og det var samtidig det selvsamme blad som måned efter måned glædede og pinte ham med erindringer om de år da han delte lejlighed og liv med Sherlock Holmes. Ironisk. Sørgeligt. Smukt.

1. Hele serien havde navnet *The Adventures of S.H.* Det var først da serien kom i bogform, at den blev opdelt i *The Adventures* og *The Memoirs*.
2. I *Strand Magazine* blev *RedH* trykt før *Iden*. Denne rækkefølge blev fastholdt i bogudgivelsen af *The Adventures*. At det var en fejl, må man antage at alle Sherlockianere er klar over; en læsning af de to novellers indledninger afslører det straks. Først i Oxford-udgaven af Conanen fra 1993 blev fejlen rettet. En detalje af denne slags spiller ingen rolle for danske udgivere, viser erfaringen (Se min artikel »Kanonens på dansk« i *Sherlockiana* 2-3, 2009).
3. Conanens 60 tekster minus *Stud* og *Sign*, desuden minus »His Last Bow«, »The Mazarin Stone«, »The Blanched Soldier« og »The Lion's Mane«.
4. De 24 tekster fra *Strand Magazine* 1891-93 (husk at tælle *Carð* med) plus »Charles Augustus Milverton«, »The Dying Detective« og *The Valley of Fear*. Blandt kronologikerne er der uenighed om hvorvidt *The Hound of the Baskervilles* også hører til denne tidlige periode.
5. I samme nummer var der endnu en novelle af Grant Allen, »Jerry Stokes«. Allen og Doyle blev venner, og ligesom Doyle's første bidrag i *Strand Magazine* var ledsaget af Allen, var Allens sidste bidrag ledsaget af Doyle: Det 12. og sidste kapitel i Allens føljeton *Hilda Wade* blev skrevet af Doyle (udgivet i februar 1900).
6. Ernest William Hornung (1866-1921) giftede sig i 1893 med sin ven A. Conan Doyle's søster Constance.
7. Amerikaneren William Clark Russell (1844-1911) var en umådeligt populær forfatter til en lang række fortællinger fra havet.

Efter Skandalen

Af Alvin Andersen

Hvor gik Nora hen, da hun gik ud?

»Det samme spørgsmål kan vi stille til Irene«.

Lad os se, hvad vi har af fakta.

Irene Adler er født i New Jersey i 1858. Næste gang vi møder hende er i 1883, hvor hun er prima donna ved Den Kejserske Opera i Warszawa.

Wilhelm Gottsreich Sigismund von Ormstein: »For ca. 5 år siden gjorde jeg, under et temmelig langvarigt besøg i Warszawa, bekendtskab med den meget omtalte eventyrske Irene Adler«

Det kan vi »oversætte« til: »Irene Adler blev min elskerinde«.

I 1888 flytter Irene til St. John's Wood, London. Samtidig trækker hun sig tilbage fra scenen, men giver dog stadig enkelte koncerter. Irene gifter sig samme år med advokat Godfrey Norton. Kort tid efter flygter de nygifte med Irenes egne ord til kontinentet.

Hvorfor flygte?

Kongen siger, da han forelægger sagen: »I så fald må begge de herrer allerførst forpligte Dem til absolut tavshed om, hvad De får at høre i de første 2 år«.

Watson: »That woman was the late Irene Adler, of dubious and questionable memory«

Kongen har uden tvivl planer om, at gøre Irene tavs, lige meget hvordan Holmes afslutter sagen. Da Watson offentliggør sagsakterne i juli 1891 kan kongen læse, at Irene er død. Kongens lejemordere kan indstille jagten, men Irene er ikke død, nej hun har ført Watson bag lyset, ligesom Holmes gjorde i »Det afsluttende problem«. 3 års flugt er slut for Irene og hendes mand.

Hvor finder vi ægteparret Norton?

Selvfolgelig hos Irenes familie i København, Ved Stranden 14, forholdsvis tæt på von Ormsteins svigerfar Kong Christian IX.

Lad os se lige se på Irenes familie. Overhovedet i hendes rige jødiske familie var David Adler, indtil hans død i 1878. Han blev gift med engelske Jenny Raphael i London (1849). Ægteparret kom til København i 1850. David Adler var en driftig mand, som grundlagte Privatbanken i 1856 og Handelsbanken 1873.

Som vi ved, er Irene Adler en fantastisk begavelse, det ligger til familie.

I 1860 får Jenny og David datteren Ellen. Hun gifter sig i 1881 med professor i fysiologi Christian Bohr. De får bl.a. børnene Harald og Niels Bohr. Jeg behøver vel ikke sige mere om IQ.

I 1892 rejser Jenny og Davids datter Hanna Adler på et længere studieophold i USA, sammen med hende er Irene og Godfrey Norton, som har besluttet at søge lykken i USA.

Hannas formål med opholdet er at undersøge, hvordan man driver skole i USA. Stærk inspireret af den amerikanske skole grundlægger hun i 1893 Danmarks første real- og latinske skole for drenge og piger.

Ægteparret Norton bliver i USA. Hvad får de tiden til at gå med? (et spørgsmål enhver pensionist hader).

Ja, her kommer vi for første gang ud på gyngende grund.

Når vi slår op Metropolitan Operaens arkiv på nettet, kan man ikke finde Irene. Derfor må et kvalificeret gæt være, at Irene og Godfrey slår sig ned i New Jersey, hvor hun giver privat undervisning og måske enkelte koncerter, mens Godfrey arbejder som advokat.

Lige meget hvad, vil hun altid være "The Woman" for Sherlock Holmes og mig.

Lad mig slutte med et citat:

»How often have I said to you that when you have eliminated the impossible, whatever remains, however improbable, must be the truth?«

En verden af tegn

Af Lise Lotte Frederiksen

Supermoderne, updated Sherlock med sjælen i behold! En anmeldelse af BBCs nye Sherlock Holmes serie.

Verden er blevet ung på ny

Det er forfriskende at se Sherlock og John (- for sådan hedder de i BBC serien-) i et supermoderne London. Vi ser London i panorama udblik med the London Eye, The Gherkin – og alle de andre supermoderne vartegn. Serien er ikke decideret action præget som Holmes-filmen af Guy Ritchie sidste år – denne her giver sig tid og tør dvæle, - men der er selvfølgelig action også indimellem - og i den unge, spændende Benedict Cumberbatch – ja, det hedder han faktisk! - som Sherlock møder vi en skarp, introvert, lidenskabelig Holmes, der fanger essensen i bøgerne. Det kan selvfølgelig diskuteres, men han er et godt bud.

Han er høj, slank, med lysende blå øjne, ingen deerstalker eller anden hovedbeklædning, et ungt, uprøvet ansigt, introspektiv, ikke manieret, men intens. Og han bor i en krydsning mellem en studenterhybel og et cool Britannia sted, hvor en pude med det britiske flag lyser op i rummet. Der er mange britiske ikoner undervejs, som kort »flashes« over skærmen. Men bøgerne omkring ham er både Dan Brown, Ian Banks, altså helt samtidige og så London A-Z, som spiller en stor rolle i afkodningen. Sherlocks påklædning er elegant, men ikke lapset, dog er han klassisk – moderne klædt i lang uldfrakke, mens John er i jeans og kort jakke og moderne stok (læs : krykke).

Har John været i Afghanistan eller er det nu Irak?

Pilotepisoden begynder med krigsscener i Afghanistan, hvor der så klippes til soldaten og militærlægen, John, der sidder plaget på et nøgent værelse, som ligner noget fra en institution. Her har vi en posttraumatisk mand, der snart skal vende hjem fra krigen.

Episoden er baseret bredt på historierne – men der henvises på kryds og tværs. Vittigt indforstået. Det fine ved den nye serie er -udover spillet mellem vores to hovedpersoner- at vores moderne virkelighed indfanges: der er vægt på verden som tegn, og også her er serien tro mod Holmes og Watsons sjæl. Der er computerbeskeder, som tikker ind, der er sms, som dukker op hele tiden. Disse tegn fra vores informationsladede verden får stor plads, ryger ind på hele skærbilledet og ligner på en måde gammeldags telegrambeskeder!

Verden set gennem en smuk London cab!

Når vi f.eks. kører gennem London i den sorte cab, ser vi tegn overalt. Vi bliver Sherlocks øjne, når vi kigger ud inde fra taxaen og ser lyssignaler, reklamer, glimtende lys, koder over alt i form af forretningernes logoer, lystavlernes beskeder.

Det bliver for alvor en verden af tegn, studier i tegn. »A Study in pink« hedder den første episode, og titlen mere end antyder den humor, som også findes i tvserien. Begrebet Pink kan jo spille på mange ting, bl.a. en interesse for ens eget køn. Selv om det slet ikke er noget »issue«, så strejfs det lige humoristisk i denne før-

Tågen er for længst lettet

Vi ser nemlig ud over London Skyline anno 2010. – Med det samme ved vi, at det er her og nu, den nye serie foregår – og snart ser vi, at vore hovedpersoner er unge folk i en international verden – dog med et stærkt britisk »touch«!

Britisk branding.

Hvad er min umiddelbare reaktion ca. 10 minutter inde i den første episode? A Study in Pink. Jo, jeg er ikke i tvivl. Underholdningen er god, og jeg føler mig godt behandlet som seer. Der er mange små hints og clues, som inviterer mig ind i Sherlocks moderne verden.

ste episode. Sherlock er i en verden, hvor rygning er totalt forbudt, så han har lige fået nikotinplastrene på – og i hans sprog er der masser af sjove referencer til »urteksten«. Selv om hovedpersonen i den virkelige verden har et navn som en munk i en middelalder-serie, Benedict Cumberbatch, så er han en topmoderne toptunet Holmes, en mand midt i trediverne, uden en rynke i hovedet, men elegant, slank, og ikke så lidt af en kunstner med et iltet temperament.

Det er ikke empatien, der nager ham, derimod er han den passionerede enspænder. Serien er blevet massivt markedsført, »the world's favourite detective emerging from the fog« lød

en del af lan-ceringen, og noget tyder på, det er lykkedes: en ny generation vil møde Holmes og Watson og tage dem til sig. Det her er hvad englænderne kalder en vellykket re-invention. Nye seere og læsere kan begynde her – for på trods af de mange referencer – det er aldrig for sent at hoppe ind i en smuk sort taxa. Vi kan alle få del i The Knowledge.

Holder serien?

I skrivende stund har jeg kun set de to første episoder, og jeg må indrømme, at nr. 2 »The Blind Banker« efter min mening tabte højde undervejs. Her føltes de 90 minutter indimellem meget lange – især under John og Sherlocks

besøg på en restaurant i Chinatown og de efterfølgende »kinesiske cirkus – scener«. Også selvom John har inviteret en kvinde med; han prøver at fortælle Sherlock, at han faktisk skal på »en date«, men bordet er reserveret til 3 (!), da han og veninden dukker op på restauranten.

Men måske er det bare mig, der fandt nr. 2 for lang? Hvad mener I andre? Debatten kan begynde her! Manuskript: Steven Moffat med flere BBC 2010. Skuespillere: Benedict Cumberbatch og Martin Freeman. (Den første er bl.a. kendt fra serien Doctor Who, den sidst nævnte kommer vi snart til at se i filmatiseringen af Hobitten.)

Antikvarboghandleren

Af Aage Rieck Sørensen

I Sherlockiana Nr. 1 i 2011 skriver vor høje skatmester i sin artikel, at han med stor fornøjelse har læst Svend Ravnild's artikel, hvilket jer fuldt ud kan tilslutte mig, og jeg har ligeledes med stor fornøjelse læst Alvin Andersen's artikel, der blandt andet indeholder en beskrivelse af en voldsepisode.

Alvin Andersen skriver videre, at det ikke kun var ham, som blev behandlet sådan. Han ved fra andre, at Nørballe satte en ære i at være så uforskammet som muligt, og det kan jeg også til slutte mig.

Adskillige gange har jeg besøgt det uoverskuelige antikvariat på Gammel Kongevej med den temperamentsfulde antikvarboghandler Nørballe, hvorfor jeg har meget let ved at sætte mig ind i den beskrevne episode, og jeg kan glimrende forestille mig scenen.

Som flere gange tidligere spurgte jeg engang efter bøger af Conan Doyle, specielt om Sherlock Holmes, og han svarede: »Du kan selv gå ned i kælderen og se efter, men du sætter din taske der«, hvorefter han pegede et bestemt sted på gulvet.

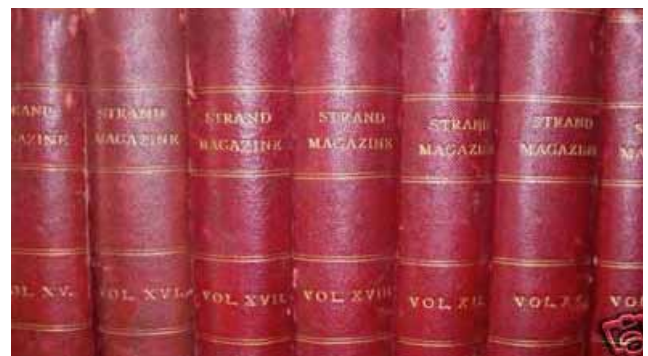
En anden gang spurgte Hanne, om han havde Aage Marcus' »Den blaa Drage«, hvortil han svarede: »Ja, og den ligger derinde i den tredje bunke«. Han foretog sig ikke yderligere, og vi ville ikke risikere at vælte det hele.

Ved et senere besøg, hvor jeg ledte efter ældre detektivromaner i kælderen og efter et kvarters forløb kom op i forretningen, stod Nørballe med en bog i hånden. Han viste mig den, og jeg så der stod STRAND MAGAZINE på ryggen. Da jer allernådigst fik lov at åbne den, fortalte titelbladet, at det var THE STRAND MAGAZINE Vol.

1. January to June 1891. Alle annonce-siderne var fjernet fra de seks hæfter, der derefter var indbundet i mørkerødt Shirting med guldtryk på ryggen. Han sagde pludselig: »Jeg vil ikke sælge den, hev bogen ud af hånden på mig og gik ind bagved«. Jeg blev stum og gik ud i det fri, overvejede situationen et stykke tid og gik tilbage til forretningen.

En kunde blev ekspederet færdig, hvorefter han så på mig, jeg forklarede, at hans udtalelse havde forbløffet mig. Han svarede: »Jeg har de første 17 årgange i samme udstyr, og jeg vil sælge de 34 bind til en, som vil købe dem«. Jeg spurgte forsigtigt til prisen, og han svarede, at det vidste han ikke endnu, hvorefter jeg forlod forretningen.

Efter et par ugers forløb ringede jeg til antikariatet, og stemmen i telefonen var mere normal. Bøgerne var ikke solgt, og han havde en salgspris, som jeg accepterede. Få dage senere kunne jeg sætte halvanden hyldemeter Strand Magazine på reolen, der blev 50 kg tungere

Conan Doyle's Djævelens Doktrin

af Henrik Eismark

Arthur Conan Doyle var jo en meget patriotisk mand, som krig ikke lå fjernt, som nedenstående citat vil vise.

*After the outbreak of the Boer War, Doyle's energy and patriotic zeal led him in 1900 to serve as chief surgeon of a field hospital near the front lines at Bloemfontein, South Africa. His *The Great Boer War* (1900) was widely read and praised for its fairness to both sides. In 1902, he wrote a long pamphlet, *The War in South Africa: Its Cause and Conduct*, to defend the British action in South Africa against widespread criticism by pacifist groups.*

*In August 1902, Doyle was knighted for his service to England. After the outbreak of World War I, Doyle organized the Civilian National Reserve against the threat of German invasion. In 1916, he published *A Visit to Three Fronts* and in 1918, toured the front lines. These tours, plus extensive correspondence with a number of high-ranking officers, enabled him to write his famous account *The British Campaigns in France and Flanders*, published in 6 vols. (1916–19) (1).*

Imidlertid harmes han voldsomt over de tyske warmongers, som han navngiver og hudfletter i sin avisartikel i Daily Chronicle 1914. Artiklen er meget svært at få fat i, da den ikke findes online, men Dagbladet Politiken bragte en dansk oversættelse i 1914, som det lykkedes at få fat i med hjælp fra Statsbiblioteket i Århus.

Oversætterens navn er ukendt. Den svært læselige fotokopi har jeg skrevet af, og i nogen grad moderniseret

til gældende retsskrivning for at lette læseligheden, ligesom jeg har indsat links til forklaringer og uddybninger på internettet af navne og steder m.v. som ikke er ret velkendte i dag, næsten 100 år senere. Oprindelsen til Doyle's artikel er følgende:

Jeg har under et højt ubetimeligt sygeleje underholdt mig – og ærgret mig – med at arbejde mig igennem en del af den tyske imperialistiske litteratur. Og det er Djævelens litteratur! Ikke én venlig følelse, ikke én højmodig vending kan man finde i den. Den er besjælet af lidenskabelig magtsyge på Tysklands vegne og uræsonnabelt, potenseret bad og skinsyge overfor alt, hvad der står udenfor – først og fremmest det Britiske Imperium.

Det ville være interessant at spørge Conan Doyle, om han ikke så et problem i at være for erobringen af kolonier og egen deltagelse i angrebskrigen på Boerne (endda som frivillig kirurg, da Militæret anså ham for for gammel til aktiv krigstjeneste, som han havde søgt om) og så harmes over, at også Tyskland vil begive sig i erobningskrig.

Med sin store indsigt i overnaturlig spiritisme, står den velformulerede forfatter nok klar til et besøg fra den anden side og forklare det.

Artiklen kan læses på http://www.henrikeismark.dk/index.php/dokumenter/doc_download/38-djaevelens-doktrin

1. <http://www.enotes.com/forensic-science/doyle-arthur->

I hear of Sherlock everywhere.....

Raymond Chandle

Farvel min elskede, Grafisk Forlag, 1957, København.

»Han skubbede den tomme kop hen til mig, og jeg skænkede for ham. Han granskede mit ansigt stykke for stykke – ligesom Sherlock Holmes med forstørrelsesglasset eller Thorndyke med luppen.«

” Måske er De selv bogsamler, Sir (Empt) ”

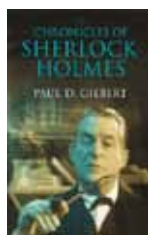

Arthur Conan Doyle
**Hod The Narrative
of John Smith**
Forlag ukendt, 2011
Hardback, 144 sider

Conan Doyle skrev som 23-årig sin første roman "The Narrative of John Smith", og sendte den til et forlag. Manuskriptet gik imidlertid tabt i posten.

Doyle forsøgte at genskabe romanen, men den endte i skuffen, uden at blive skrevet helt færdig. Nu er manuskriptet imidlertid hevet frem for gemmerne, og udgivelsen er sat til 26. september i år. Ifølge den engelske presse, skal det være muligt, at genkende en struktur til det der senere blev til Sherlock Holmes historierne bl.a. "A Study in Scarlet". Hovedpersonen John Smith, en giftplaget 50-årig mand, er bundet til sin lejlighed hvor han modtager sine gæster. Der optræder også en husholderske, der skulle minde om Mrs. Hudson. Bogen har forord af Jon Lellenberg, Daniel Stashower and Rachel Foss.

Bogen koster £9.95

Paul Gilbert
**The Chronicles of
Sherlock Holmes**
Robert Hale Ltd. 2008.
Hardcover 224 sider

Dr. John Watson er dykket ned i Holmes berømte metalkasse, og vender nu sin opmærksomhed på de uddgivne sager, der tidligere kun erhentydet til I konanen. Der drejer sig om The Baron Maupertius, Th Cutter The Alicia, The Remarkable Disappearance of James Phillimore, The Red Leech, The Aluminium Crutch, The Abominable Wife og The Mumbling Duellist - Isadora Persano. Hvad er forbindelsen mellem en fattig enkedronning, et forsøg på at myrde Mycroft og mødet med Holmes livsfarlige modstander? Kan Holmes opdage, hvis et skib virkelig forsvandt i tågen eller er hans klients far sindssyg? Hvem eller hvad er The Red Leech? Paul Gilbert blev født i London. Han bor i Harrow med sin kone Jackie og deres to sønner, Stephen og Philip. Ud over at skrive, kan han stadig finde tid til mange hobbyer, herunder historie, episke film, science fiction og en bred vifte af musik. Robert Hale udsendte Gilberts første roman The Lost Files of Sherlock Holmes.

Bogen koster £5.8

W. Park
Phantom Hounds T
Black Rose Writing, 2011.
236 sider

I denne roman rejser spørgsmålet, Were Sherlock Holmes and Dr. Watson wrong? De to helte Matthew Ward og Jimmy Black (de løste Jack the Ripper mordene) befinder sig i Devonshire mosen dybt involveret i sagen om "Phantom Hounds". De opdager, at sagen om Baskervilles Hund ikke hænger sammen på den måde Sherlock Holmes og Dr. Watson antog. Jagten på den virkelige skurk bringer dem gennem flere farlige situationer og til så fremmede himmelstrøg som Egypten.

Bogen koster £12,00

Anthony Horowitz
House of Silk
Orion, November 2011
Hardback, 320 sider

Anthony Horowitz har annonceret, at han til november, vil udgive Sherlock Holmes historien "House of Silk". Det er ikke meget der på nuværende tidspunkt er sluppet ud om romanen. Bogens handling er omgærdet med stor hemmelighed. Ud over forfatteren selv, er der kun en medarbejder fra forlaget Orion, der har fået tilladelse til at læse historien. De få oplysninger som er sluppet ud om historien er, at Watson fortæller historien, den fortælles fra et plejehjem, den involvere et togrøveri og noget af handlingen udspiller sig i Wimpledon. Grunden til at Watsons historie først kommer frem nu, skyldes, at historien er så delikat, at "den kunne rive hele samfundet midt over". Anthony Horowitz er kendt som forfatter af børnebøgerne om drengespionen Alex Rider. Horowitz læste Conanen som 16-årig, og har siden da næret den dybeste respekt for mesteren. Netop derfor har Horowitz også udtalt, at han vil behandle Holmes meget.

Bogen Koster £9.49

GALOP på Aalborg Væddeløbsbane

De årlige galopløb Silver Blaze Sweepstakes og Professor Moriarty Memorial afvikles fredag den **15 juli. 2011.**

Løbene rides som altid på Aalborg Væddeløbsbane, og de finder sted om aftenen.

Det præcise tidspunkt for de enkelte løb kendes ikke før løbsdagen.

Fra Sherlock Holmes Klubben vil Jens Byskov Jensen og Bjarne Rother Jensen være tilstede, og bistå ved præmieoverrækkelsen.